

Sygn. akt IV KO 11/20

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **B. W.** oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 lutego 2020 r.

w dniu 26 lipca 2016 r., na posiedzeniu w przedmiocie wniosku

Sądu Rejonowego w C.

zawartego w postanowieniu z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. IV K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
B..**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. IV K (...), Sąd Rejonowy w C. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy B. W. oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – w trybie art. 37 k.p.k. Wniosek umotywowano stanem zdrowia oskarżonego. Oskarżony, zamieszkuje na stałe w B. i nie jest w stanie z uwagi na zły stan zdrowia pozwolić sobie na długą podróż. Biegła w wydanej opinii stwierdziła, że stan zdrowia oskarżonego nie stanowi przeciwwskazania do udziału w rozprawie. Homofilia na którą choruje skutkuje jednak skłonnością do wylewów

dostawowych i domięśniowych co prowadzi przynajmniej do kilkudniowego uruchomienia stawów. Podróż sprzyja możliwości doznania urazu a tym samym i nasilenia dolegliwości. Wyjazdy do C. do Sądu właściwego zwiększają ryzyko powikłań, a zatem bezpieczniejsze jest dla oskarżonego byłoby uczestniczenie w rozprawie przed Sądem w B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego jest zasadny. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Przy czym poza sporem jest, iż to sąd występujący z taką inicjatywą jest zobowiązany wykazać (i to jednoznacznie), iż tego rodzaju nadzwyczajna sytuacja w tej sprawie zaistniała.

Tej powinności dopełnił Sąd Rejonowy w C. w sposób, który pozwala uznać zasadność jego przedmiotowego wniosku.

Stanął on bowiem przed koniecznością rozpoznania sprawy oskarżonego którego stan zdrowia wymaga prowadzenia postępowania przed sądem w miejscu zamieszkania oskarżonego, tj. w B.. Co ważne, przeszkoda ma charakter trwały, a w każdym razie nie sposób obecnie przewidzieć kiedy stan zdrowia oskarżonego będzie na tyle dobry by pozwolił mu na odbycie podróży do Sądu właściwego – bez ryzyka powstania dodatkowych powikłań. Wobec powyższych trudności efektywne prowadzenie postępowania sądowego przeciwko oskarżonemu przed właściwym w sprawie Sądem Rejonowym w C. jest niemożliwe, a wydanie rozstrzygnięcia w rozsądnym terminie zostało poważnie zagrożone. Dodać jeszcze należy, iż obecnie toczy się ponowne postępowanie w sprawie oskarżonego przed tym Sądem. Wyrok uniewinniający, który zapadł w pierwszym postępowaniu został przez Sąd odwoławczy uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania sądowi właściwemu. Oskarżony nie był obecny na żadnym terminie toczącej się wówczas przed tym Sądem rozprawy, tak jak i nie był obecny na rozprawie apelacyjnej.

Obecnie deklaruje chęć uczestnictwa w rozprawie oraz realizowania przysługującego mu prawa do obrony. Stosownie do wyrażanego w orzecznictwie SN poglądu, zastosowanie art. 37 k.p.k. może być uzasadnione w sytuacji wystąpienia rzeczywistych i poważnych utrudnień w sprawnym i szybkim przeprowadzeniu postępowania sądowego, a taką przeszkodą może być zły stan zdrowia oskarżonego, który uniemożliwia, bądź w znacznej mierze utrudnia – z uwagi na ryzyko wystąpienia bardzo poważnych powikłań wynikłe z ciężkiej postaci homofilii na którą skazany cierpi - mu podróż do siedziby właściwego sądu. Potwierdza to treść opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej, z której dowód sąd właściwy dopuścił (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04, OSNKW 2005, z. 2, poz. 23; por. nadto postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2005 r., IV KO 69/04, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 84; 8 czerwca 2004 r., II KO 17/04, LEX nr 121656; 28 lipca 2005 r.). Przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k. jawi się więc jako uzasadnione dobrem wymiaru sprawiedliwości, bowiem – realnie patrząc – w stwierdzonym stanie zdrowia oskarżonego warunkuje w ogóle możliwość skutecznego przeprowadzenia postępowania. Z tego względu zdecydowano o przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi równorzędnemu, w którego okręgu zamieszkuje oskarżony, tj. Sądowi Rejonowemu w B..

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.